

BEGYNDelser

Præsident James E. Faust

Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

CES-foredrag for unge voksne • 7. maj 2006 • Institutbygningen på University of Utah

Tak, præsident Price, for de venlige ord. Præsident Hugh B. Brown fortalte mig engang: »Det er i orden at høre alle disse komplimenter, hvis blot man ikke inhalerer.«

I dag for fire uger siden faldt jeg. Jeg er ved at komme over det, men jeg skal stadig være lidt forsigtig, når jeg bevæger mig. Jeg medbringer kærlige hilsener fra præsident Gordon B. Hinckley og præsident Thomas S. Monson. Præsident Hinckley klarer sig fint, faktisk ret godt. I mine øjne kan han ikke klare sig bedre, end han gør. Det er selvfølgelig forbløffende, hvor kvik og dygtig og klartskuende han er.

I aften vil jeg ikke tale ret længe. Jeg vil hellere give jer unge mulighed for at være lidt sammen, og jeg opfordrer jer til at gøre det. Vi giver jer i aften en særlig dispensation: Når I siger farvel til hinanden, når mødet er forbi, må I gerne give hinanden hånden. Jeg ser rigtig mange yndige unge kvinder og flotte unge mænd, og til de unge mænd ønsker jeg at sige: »Åbn jeres øjne.« Desuden siger jeg til de unge mænd: »Hvis I sørger for gerningerne, så sørger jeg for troen.«

Jeg er taknemlig for muligheden for at tale til jer elever og ægtefæller i aften ved denne satellittransmission. Det er også en fornøjelse at hilse på institutfakultetet og jeres ledere, som jeg har været så privilegeret at kende mange af i mange år.

Som emne for min tale vil jeg bruge en del af Paulus' budskab til thessalonikerne: I »som er elsket af Herren ... Gud udvalgte jer som en førstegrøde til frelse ved Åndens helligelse og ved tro på sandheden« (2 Thess 2:13). Hermed mener Paulus, at I var udvalgt fra begyndelsen. Der er mange begyndelser. Nogle af jer er lige begyndt på et vigtigt uddannelsesforløb. Hvordan I begynder, og hvor I skal hen, er af største betydning. Paulus sagde, at I blev udvalgt til frelse »ved Åndens helligelse og ved tro på sandheden«. Lad os tale lidt mere om begyndelser.

Begyndelsen

Dette kan være en ny begyndelse for jer i aften.

Som ung deltog jeg i løbekonkurrencer på high school og senere hen på universitetet. Vi trænede altid flittigt op til et løb. Vi plejede at strække os til det yderste ved at løbe længere end den distance, vi skulle løbe. Vi spiste sundt. Vi gjorde en masse for at forberede os til konkurrencerne. Og på sprinterdistancerne er starten især vigtig. Vi tilpassede omhyggeligt vores fodstilling og kontrollerede den så igen, inden vi anbragte vore startklodser. Derefter hamrede vi startklodserne godt fast i belægningen, stillede os i startposition og bevægede os op og ned et par gange, indtil det følte rigtigt. Faktisk øvede vi starten to-tre gange. Vi vidste, at hvis vi ikke forberedte os og kom godt fra start, kunne vi ikke gøre os forhåbning om at komme i mål blandt de første. Apostlen Paulus gav os denne indsigtfulde belæring: »Ved I ikke, at de, der er med i et løb på stadion, alle løber, men kun én får sejrprisen? Løb sådan, at I vinder den!« (1 Kor 9:24). Sejrprisen er selvfølgelig det evige liv.

Jeg har oplevet, at næsten uanset hvad man ønsker at opnå, så er det sværeste altid at komme i gang. En klog mand sagde: »Den halve gerning er udført, når først man er begyndt.«¹ Min far var jurist og dommer. Da jeg begyndte som advokat, rådede han mig: »Sørg for at den indledende skriftlige procedure er i orden fra begyndelsen. Hvis den indledende skriftlige procedure er rigtig, vil hele sagen forløbe meget lettere.«

Nye begyndelser

Jeg er taknemlig for alle nye begyndelser. Hver time kan være en ny begyndelse. Hver dag kan være en ny begyndelse. Hver måned kan være en ny begyndelse. Hvert år kan være en ny begyndelse. Ja, hvert øjeblik kan være en mulighed for forbedring.

Dale Carnegie gav os dette gode råd: »Vær ikke bange for at gøre dit bedste, selv i det, der synes som små ting. Hver gang du overvinder en lille ting, gør det

dig meget stærkere. Hvis du gør de små ting godt, har de store ting en tendens til at passe sig selv.«

Nye muligheder

I løbet af de sidste par år har der været sammenslutninger af store selskaber, konkurer og offentlige skandaler i forretningsverden. Her i USA har vi lidt under de forfærdelige begivenheder den 11. september og følgerne deraf. Der har været flodbølger, orkaner, jordskælv og andre katastrofer i hele verden. Det har været en tid til at udvise forsigtighed og tilbageholdenhed. Alligevel har der været lige så mange muligheder som nogen sinde før for dem, der har været tilstrækkeligt modige, tilstrækkeligt nyskabende, tilstrækkeligt kreative og tilstrækkeligt kloge. Fra enhver tragedie kommer en mulighed. Da Thomas Edisons laboratorium brændte ned, begyndte han straks næste dag at bygge et bedre.

I Leicester i England er der en inskription på en gammel kirkes ydermur med et usædvanligt tankevækkende indhold. Inskriptionen lyder: »I året 1653, da alt helligt i hele dette land enten var ødelagt eller vanhelliget, grundlagde og byggede baronet Robert Shirley denne kirke. Den største pris tilkommer denne mand, som gjorde det bedste i den værste tid og håbede på det gode i de største trængsler.«²

Når vi står over for noget nyt, er det sommetider nødvendigt at ændre eller tilpasse vores kurs i livet, når det mål eller valg, vi havde i tankerne, ikke er muligt for os. Måske bliver man ikke optaget på det studium, som man altid har ønsket, eller døren er lukket til den karriere, man ønskede at forfølge, eller måske vælger en ganske særlig person i ens liv at gifte sig med en anden. På sådanne tidspunkter er det vigtigt at forstå, at der er andre mulige valg, og at det er muligt at begynde forfra. Når en dør lukkes, åbnes der helt sikkert en anden dør.

Nogle af vore unge venner fik kendskab til asfaltbranchen ved at arbejde for et stort asfaltfirma i mange år. Mulighederne for at arbejde som ledere og selv eje firmaet så ikke særligt gode ud, så de besluttede sig for at starte deres eget firma. Selvfølgelig var der store forhindringer. En af dem var begrænset kapital. De ville være nødt til at låne penge for at dække underskuddet i deres driftskapital. De ville også være nødt til at opnå et tilstrækkeligt stort overskud til at betale renter af de lånte penge. De søgte råd hos en onkel, som havde været en succesrig forretningsmand, og han sagde til dem: »Nu er tiden.

Der kommer aldrig et bedre tidspunkt. Mit råd til jer er at slå til.« De slog til, og ved omhyggelig og forsigtig anvendelse af deres begrænsede midler, var de i stand til at starte firmaet og få et meget succesrigt første år.

Mine kære unge venner, år 2006 er – lige som ethvert andet år – et år med nye muligheder. Charles Dickens indledte sin bog *En fortælling om to byer* med følgende ord: »Det var den bedste tid, det var den værste tid, det var visdommens tidsalder, det var tåbelighedens tidsalder, det var troens epoke, det var skepticisomens epoke, det var lysets årstid, det var mørkets årstid, det var håbets forår, det var fortvivlelsens vinter, vi havde alt foran os, vi havde intet foran os.«

Modet til at foretage ændringer

Intet er stillestående. Alt forandrer sig. Vi må have mod til at foretage de nødvendige ændringer i vores liv. Den tankefulde filosof, Bruce Barton, sagde: »Handling og reaktion, ebbe og flod, forsøg og fejl, forandring – det er livets rytme. Af overdreven tillidsfuldhed kommer frygt; af frygt kommer øget klarsyn og nyt håb. Og af håb kommer fremgang.«³

For dem, som kan tilpasse, bøje, moderere og forbedre sig, er der storslåede muligheder. Sommetider har vi brug for styrke til ikke at lade os styre af vores frygt. Det kræver mod.

Nehru, en stor indisk leder, sagde: »Intet levende i verden forbliver uforandret. Hele naturen forandrer sig fra dag til dag og fra minut til minut, kun det, som er dødt, holder op med at vokse og er uvirksomt. Ferskvand løber, og hvis man stopper det, bliver det stillestående. Sådan er det også for en mands eller kvindes liv eller en nations liv.«⁷

Nye åndelige begyndelser

Eftersom ånden er den vigtigste kerne i alt, hvad et menneske foretager sig, er det overordentlig vigtigt, at vi ofte og jævnlige oplever åndelige fornyelser. Det bør ske ugentligt, når vi deltager i nadveren. Hver uge giver os nye muligheder for at forbedre os, lære og få nye venner. Måske udnytter vi muligheden for nye udfordringer inden for missionering blandt vore venner og naboer. Hver dag giver os nye muligheder for at studere skrifterne.

Tillad mig at foreslå seks indledende, men vigtige skridt, som i høj grad vil åbne for den daglige

strøm af »levende vand« fra selve kilden, nemlig Frelseren selv.

1. *Kommunikér dagligt ved hjælp af bøn.* En inderlig, oprigtig bøn er en tovejskommunikation, som i høj grad får hans Ånd til at strømme som helbredende vand, der hjælper i de prøvelser, byrder, lidelser og den smerte, som vi alle står overfor. Hvor meget gør vi ud af vore personlige bønner, når kun han lytter? Når vi beder, bør vi tænke på, at han er tæt på os, fuld af kundskab, forståelse, kærlighed og medfølelse, almægtig og med store forventninger til hver eneste af os.

2. *Yd dagligt uselvisk tjeneste.* Disciple af den guddommelige Kristus vil blive bedømt ud fra deres handlinger, snarere end ud fra højtidelige trosbekendelser. Det sande mål for tjeneste står i Matthæusevangeliet: »Alt, hvad I har gjort mod en af disse mine mindste brødre, det har I gjort mod mig« (Matt 25:40). De lykkeligste mennesker er altid dem, der tænker mere på andre end på sig selv og udfører venlige tjenestegerninger. Som en klog mand engang bemærkede: »Den, der kun lever af og for sig selv, risikerer at blive ledt i fordærv af det selskab, han omgiver sig med.«⁵

3. *Stræb dagligt efter større lydighed og fuldkommenhed i vores liv.* Det betyder, at vi hver dag skal stræbe bevidst efter at holde Guds befalinger. Det betyder, at vi dagligt overvejer vore tanker og handlinger, idet vi »prøver at bli' som Jesus«, som primarysangens lyder.⁶ På grund af Kristi fuldkomne forsoning kan retfærdige mennesker blive fuldkommengjorte (se L&P 76:69). Som Jesus selv har sagt: »Hvad slags mænd burde I da ikke være? Sandelig siger jeg jer: Som jeg er« (3 Ne 27:27).

4. *Erkend dagligt hans guddommelighed.* For at opnå et dagligt, personligt forhold til Mesteren, må vi være hans disciple og erkende, hvor vigtig han er i vores liv. Som kong Benjamin påmindes os: »For hvorledes kender en mand den herre, som han ikke har tjent, og som er fremmed for ham og er langt borte fra hans hjertes tanker og hensigter?« (Mosi 5:13).

5. *Hav dagligt studium af skrifterne.* Dette kræver både planlægning og disciplin, men dagligt studium af skrifterne styrker vores tro og hjælper os til at efterleve evangeliet mere fuldt ud. Præsident Spencer W. Kimball sagde: »Jeg har opdaget, at når jeg bliver ligeegyldig i mit forhold til guddommen, og når det er som om, at intet guddommeligt øre lytter og ingen guddommelig røst taler, så er jeg langt, langt borte.

Hvis jeg fordyber mig i skriften, mindskes afstanden og åndeligheden kommer tilbage.«⁷

6. *Gør noget.* Fjernsynet har gjort os til en nation af tilskuere. De bedste sportsbegivenheder i verden kommer gratis ind i vores hjem. Den bedste musik er tilgængelig for os på public service-kanaler. Vi kan høre Itzak Perlman spille violin. Vi kan høre den store tenor Pavarotti synge Caruso-favoritter: »Torna a Surriento«, »La donna e mobile«, »Questa o quella« og se ham på scenen. Men tilskuerrollen kræver kun en lille eller ingen indsats fra vores side. Som apostlen Jakob sagde, må vi være »ordets gørere, ikke blot dets hørere« (Jak 1:22).

Jeg er bange for, at vi er blevet en kritisk generation. Jeg er tilbøjelig til at være mere overbærende med dem, som forsøger, selvom de snubler, end med dem, som slet ikke forsøger. Theodore Roosevelt sagde følgende om kritikere og gørere: »Det er ikke kritikken, der tæller – ikke den, som påpeger, hvor den stærke mand snubler, eller hvordan de, som gør noget, kunne have gjort det bedre. Æren tilkommer den, som befinder sig i arenaen, og hvis ansigt er mærket af støv og sved og blod; som kæmper tappert; og som kommer til kort igen og igen, fordi der ikke er nogen indsats uden fejl og mangler – men som virkelig stræber efter at udføre gerningen; som kender til stor entusiasme, stor hengivenhed, og som giver sig selv til en værdig sag; som i bedste fald til sidst oplever triumfen ved at have opnået noget stort, og som i værste fald, hvis han fejler, i det mindste fejler efter at have taget en stor udfordring op, så hans plads aldrig bliver blandt de kolde og forskræmte sjæle, som aldrig kendte til sejr eller nederlag!«⁸

Jeg har brugt et helt liv på at leve i arenaen, hvor jeg ikke kun skyggeboksede med livets problemer. Ud fra denne erfaring har jeg lært, at livet er mere indholdsrigt, rigt og bedre for dem, som ikke er bange for en ny begyndelse. Min erfaring er også, at genialitet er meget sjældent, og at de fleste af livets store belønninger kommer til dem, som forbereder sig omhyggeligt. Forberedelse og vedholdenhed er mere værdifuldt end høj begavelse. Herbert George Wells bemærkede med stor indsigt: »Fortiden er kun begyndelsen, og alt, hvad der er og har været, er blot en ny dag, der gryr.«⁹

For nogen tid siden deltog jeg i en stavskonference. Før de andre konferencemøder begyndte, mødtes jeg alene med stavspræsidenten, som ønskede at

drøfte et problem, som han havde med et af højrådsmedlemmerne. For omtrent ti år siden havde dette højrådsmedlem været involveret i en alvorlig synd, hvor konsekvensen burde have været udelukkelse. Højrådsmedlemmet havde aldrig bekendt sin synd. Selvom han ikke var gået til bekendelse eller havde været villig til at tage de medfølgende konsekvenser, havde højrådsmedlemmet dog gjort alt, hvad han kunne, for at rette op på sagen og leve således, at han kunne nyde Kirkens velsignelser. Stavspræsidenten hørte ikke om overtrædelsen fra højrådsmedlemmet, men fra en anden, som fik stavspræsidenten til at love ikke at sige det videre. Stavspræsidenten følte sig forpligtet til at respektere den udviste tillid.

Til et offentligt møde, hvor højrådsmedlemmet var til stede, talte stavspræsidenten om omvendelse. Hans tale var i virkeligheden rettet til én person – det pågældende højrådsmedlem – og han tryglede og opfordrede ham indtrængende om frivilligt at træde frem, bekende og begynde på omvendelsens vej.

Det gjorde mig inderligt ondt for det højrådsmedlem, for hvis han blot var trådt frem, da episoden oprindeligt skete, ville det på det tidspunkt have været muligt for ham at få situationen afklaret. Han kunne have fået en ny begyndelse. Men uden hans bekendelse og villighed til at se følgerne i øjnene, kunne der ikke blive nogen ny begyndelse. Omvendelse er uden tvivl et af evangeliets storslåede principper. Ingen er fuldkommen, og vi må alle indimellem anvende dette princip. For dem, der har været involveret i alvorlige overtrædelser, er det tilmed et princip, der kan redde ens liv. Jo længere vi fortsætter ned ad den forkerte vej, desto sværere er det at komme tilbage på den rigtige vej.

Jeg vil gerne udtrykke min taknemlighed for de forløsende principper i Jesu Kristi liflige evangelium. De principper, som Jesus underviste i, er tilgængelige for os alle. Når vi efterlever disse principper, vil vi opleve et sikkert vidnesbyrd om guddommeligheden i dette hellige værk. Jeg tror, som Paulus sagde, at I er elsket af Herren, og at I fra begyndelsen er udvalgt til frelse (se 2 Thess 2:13). Som Alma lærte os, har vi »hellige kald beredt fra verdens grundlæggelse« (Alma 13:5). Disse omfatter missionering, at være mor eller far og tjeneste i Kirken.

Det er nu mit privilegium og velsignelse at efterlade jer mit vidnesbyrd og min velsignelse. Jeg gør det som et af de særlige vidner, idet jeg erklærer med al

min overbevisning, med hver eneste celle i min krop fra isse til tå, at Jesus er Kristus, verdens Forløser og vor Frelser, denne kirkes overhoved. Jeg ved, at han er tæt på Kirkens ledelse. Jeg ved, at hans Ånd altid er tilgængelig for os alle som enkeltpersoner og i vore kaldelser. Han lever. Det er der ingen tvivl om. Jeg kan vidne med samme overbevisning og lige så sikkert som Jereds bror. Da han så Guds finger, står der skrevet, at han ikke længere troede, for han vidste (se Eter 3:6, 19).

Jeg ved, og jeg bærer vidnesbyrd med Peters ord. Da nogle af de hellige begyndte at falde fra, og Frelseren blev mismodig og sagde til de tolv: »Vil I også gå jeres vej?« svarede Peter: »Herre, hvem skal vi gå til? Du har det evige livs ord, Og vi tror, og vi ved, at du er Guds hellige« (Joh 6:67-69). Ved og gennem den samme myndighed vidner jeg om hans guddommelighed og hans væsen. Jeg ved dette med en vished, som overstiger den viden, der kommer ved at se, for den viden, vi får fra Ånden giver os større vished end vore fysiske sanser.

Jeg ønsker at nedbede en apostolsk velsignelse på hver enkelt, I vidunderlige unge og lovende mennesker, og jeg beder til, at I vil forberede jer til jeres storslåede skæbne, at I vil holde jer tæt til retfærdighedens og sandhedens principper, og at I vil blive vejledt af Helligånden i overensstemmelse med Helligåndens løfte, at I ved og gennem hans kraft skal kende sandheden i alt. Hvilket større løfte kan en studerende få end løftet om Helligåndens ledsagelse? Jeg nedbeder denne velsignelse på jer og beder til, at vor himmelske Fader vil våge over jer i alle jeres udgange og indgange og vejlede jeres trin langs sandhedens og retfærdighedens sti, så I vil være klogere end jeres alder, og så I vil være opmærksomme på jeres storslåede skæbne og jeres storslåede løfte. Jeg efterlader dette vidnesbyrd hos jer og nedbeder disse velsignelser over jer i Herren Jesu Kristi navn. Amen.

Noter

1. Horats, *Epistler 1*, epistel ii, linje 40.
2. Inskription over vestdøren til The Church of the Holy Trinity i Staunton Harold Chapel, Leicestershire, England; se www.boultonbee.freeserve.co.uk/bfh/shc.htm.
3. I *The International Dictionary of Thoughts*, 1969, s. 117.
4. Jawaharlal Nehru, i *International Dictionary of Thoughts*, s. 118.

5. Charles Henry Parkhurst, i *International Dictionary of Thoughts*, s. 659.
6. »Jeg prøver at bli' som Jesus«, *Børnenes sangbog*, nr. 40.
7. »What I Hope You Will Teach My Grandchildren« (tale til seminar- og institutlærere, Brigham Young University, 11. juli 1966), s. 6; se også *The Teachings of Spencer W. Kimball*, red. Edward L. Kimball, 1982, s. 135.
8. Tale på Sorbonne i Paris, 23. april 1910, i »Citizenship in a Republic«, kap. 21 i *The Strenuous Life*, bind 13 i *The Works of Theodore Roosevelt* (national udg., 1926), s. 510.
9. *The Discovery of the Future*, 1901.